

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1487/2014
16.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Е.И. из Т., кога заступа С.Т., адвокат из Н.К., против тужених Б.З., Б.М., Б.И. и Б.С., сви из А., које све заступа Ј.М., адвокат из Н.К., ради исплате, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4507/13 од 12.06.2014. године, у седници већа одржаној 16.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4507/13 од 12.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Кањижи П 1755/11 од 03.07.2013. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате 50.000 евра у динарској противвредности, по курсу Народне банке Србије важећем на дан исплате, са каматом по стопи Европске централне банке, почев од 12.10.2011. године, као дана подношења тужбе, до исплате. Ставом трећим изреке тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде парничне трошкове у износу од 413.329,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4507/13 од 12.06.2014. године, ставом првим изреке делимично је усвојена жалба тужених и преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о камати за период од 25.12.2012. године до исплате, тако што су тужени обавезани да тужиоцу, почев од 25.12.2012. године до исплате, на досуђени износ главног дуга у еврима солидарно исплате законску затезну камату обрачунату по стопи прописаној Законом о затезној камати за износ дуга који гласи на евре, док је захтев за исплату камате по стопи Европске централне банке за исти период одбијен као неоснован. У преосталом делу првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, као и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд у Новом Саду решењем РЗ 322/14 од 02.10.2014. године није прихватио предлог тужених да се Врховном касационом суду предложи одлучивање по ревизији у смислу члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), указујући да је према одредби члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14), који је на правну снагу ступио и почео да се примењује 31.05.2014. године, пре доношења побијане другостепене одлуке, ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона, те да је, имајући у виду наведену законску одредбу и околност да вредност предмета спора побијаног дела износи 50.000 евра, у овој парници ревизија дозвољена.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на постојање других битних повреда које би утицале на законитост и правилност побијане пресуде се ревизијом посебно не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као зајмодавац током 2008. и 2009. године по основу усмених уговора о зајму туженима у неколико наврата предао одређене новчане износе, које су тужени делимично вратили. Ради регулисања дужничко-поверилачког односа странака, а на захтев тужиоца и туженог Б.З., адвокат Г.Ш.Е. је 10.06.2010. године у К. сачинила изјаву из које произилази да су тужени признали постојање дуга према тужиоцу у износу од 50.000,00 евра и да је ово потраживање доспело у време сачињавања изјаве али да нису били у могућности да врате зајам. Тужени су се солидарно обавезали да почев од јуна 2010. године па до коначне исплате главног дуга од 50.000 евра плаћају и месечну камату од 1% на наведени износ, сваког месеца до 10-ог у месецу, с тим што је крајњи рок враћања зајма 10.06.2012. године. Из изјаве произилази и да су тужени власници некретнина и вреднијих покретних ствари, те да наведеном имовином гарантују исплату дуга. Вештачењем од стране вештака графолошке струке је утврђено да су потписи тужених Б.З., Б.М., Б.И. и Б.С. на изјави сачињеној 10.06.2010. године у К. аутентични, односно да су сви тужени својеручно потписали изјаву.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право садржано у одредбама члана 557. и 562. Закона о облигационим односима, обавезивањем тужених да тужиоцу солидарно врате главни дуг у износу од 50.000 евра, у динарској противвредности, са законском затезном каматом почев од падања у доцњу у смислу члана 277. у вези

члана 324. ЗОО, при чему разлоге које су за своје одлуке дали нижестепени судови као јасне и правилне у свему прихвата и ревизијски суд.

Неосновано се ревизијом оспорава примена материјалног права указивањем да је спорни уговор о зајму закључен између тужиоца као зајмодавца и тужених као зајмопримаца оптерећен зеленашким елементима у виду уговорених одредаба о камати, које уговор чине ништавим у целости. Према одредби члана 105. став 1. ЗОО, ништавост неке одредбе уговора не повлачи ништавост и самог уговора, ако он може опстати без ништаве одредбе, и ако она није била ни услов уговора ни одлучујућа побуда због које је уговор закључен. Тужени су својеручним потписима на изјави од 10.06.2010. године признали постојање потраживања тужиоца у износу од 50.000 евра на име главног дуга, а тужилац у овој парници није ни истицао захтев за исплату уговорене камате од 1% месечно, већ исплату законске затезне камате на износ главног дуга на коју, према одредбама члана 277. став 1. у вези члана 324. став 2. ЗОО, тужилац као поверилац новчане обавезе има право почев од дана када су дужници пали у доцњу. Код чињенице да предмет спора у овом случају није била исплата спорне камате већ само износ главног дуга са припадајућом законском затезном каматом, нижестепени судови су правилно оценили да у погледу износа главног дуга уговор о зајму закључен између парничних странака опстаје и производи правно дејство и без уговорене камате. Следом наведеног, нижестепени судови су правилно утврдили основ тужиоцевог потраживања према туженима, његову висину и доспелост и правилно применили материјално право обавезивањем тужених да тужиоцу солидарно врате главни дуг у износу од 50.000 евра, док супротни наводи ревизије нису основани.

Наводима ревидената да су нижестепени судови погрешно утврдили природу правног односа странака, уз тврдњу да је међу странкама постојао договор о заједничком пословању и улагању и да се у конкретном случају не ради о зајму већ о конверзији ортачког улога тужиоца у зајам осталим ортацима, овде туженима, се суштински оспорава утврђено чињенично стање, што према члану 398. став 2. Закона о парничном поступку, у овом поступку није дозвољено.

Из наведених разлога, применом члана 405. став 1 Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић,с.р.**